

Sanering af Mælkeeksportens Aktiver udover de tidligere omtalte 7 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr. burde afskrives yderligere 2 $\frac{1}{2}$ Mill. Kr., altsaa i alt 10 Mill. Kr., og hvad Bankens øvrige Engagementer angik, opgjorde Bankspektøren Tabet til 3,2 Mill. Kr., saaledes at det samlede Tab efter Bankspektørens Opgørelse, om hvilken det i Skrivelsen hedder, „at Tiden ikke har tilladt en fuldstændig Gennemgang af Engagementerne, man har derfor indskrænket sig til en Gennemgang af de Engagementer, der ved Undersøgelsen i 1923 var Genstand for særlig Forhandling,“ skulde andrage ca 13,2 Mill. Kr. Endvidere hedder det, at man ikke har taget Hensyn til Risikoerne ved Bankens Andel i Axelborg og ved et andet betydeligt Engagement paa 10,3 Mill. Kr., ligesom det fremhæves, at det regnskabsmæssige Underskud fra 1923, 2,1 Mill. Kr., ikke menes at ville blive væsentlig ændret ved Regnskabsafslutningen for 1924. Med andre Ord, i Bankspektørens Skrivelse til den højtærede Erhvervsminister staar der ganske klart og tydeligt, at 15,3 Millioner — det er senere rettet til 15,2 Millioner — eller omtrent hele Bankens Egenkapital, der androg 15,7 Millioner, var tabt, selv bortset fra Risikoen ved Axelborg og Risikoen ved det Engagement, jeg før nævnte, paa 10,3 Millioner. Hvorledes det kan siges at være forsvarligt at lade en Bank, hvis hele Kapital man selv opgør som værende tabt, forsætte paa et Grundlag, der udelukkende gaar ud paa at sanere et enkelt Engagement, fatter jeg ikke. Jeg ved særdeles vel, at man fra anden Side vil sige, at den højtærede Erhvervsminister ikke havde andet at gøre end at rette sig efter Bankspektørens Udtalelse om, at det „formentlig efter Omstændighederne vilde være forsvarligt at lade Banken fortsætte“, men jeg kan ikke, og mit Parti kan heller ikke, acceptere en saadan Forklaring som fyldestgørende. Bankspektoratet er underlagt Erhvervsministeriet, og det er Ministeren og Ministeren alene, der overfor Rigsdagen og overfor hele Landet har Ansvaret for, hvad der foretages i et Tilfælde som dette. Det er ikke den underordnede Embedsmand, paa hvem det tunge Ansvar bør lægges, men den ansvarlige Minister. Og hvad angaar Paastanden om, at Ministeren ikke har andet at gøre end at rette sig efter den paagældende Embedsmands Indstilling, vil jeg hertil sige, at jeg ikke kan se rettere, end at en saadan Forklaring vil medføre, at den ansvarlige Minister i alle Tilfælde kan skyde sig ind under de Raad, Oplys-

ninger eller Anvisninger, som han modtager fra sine Embedsmænd. Jeg vil hævde, at det ikke kan være en Ministers Pligt raat og kritikløst at sluge enhver Betænkning, ethvert Raad, der gives ham fra hans Embedsmænd. Det er en Ministers Pligt at kritisere, hvad han faar tilstillet og selv sætte sig ind i Sagen for derefter at danne sig sin personlige Mening om det foreliggende Spørgsmaal. Hvad specielt det her omhandlede Tilfælde angaar, burde den højtærede Minister af Bankspektørens Indstilling, der — det indrømmer jeg gerne — forekommer mig at være utilladelig letsindig, have faaet det Indtryk, at Forholdene i Andelsbanken var saa daarlige, at det var uforsvarligt at gaa med til den foreslaaede Sanering af udelukkende et enkelt Engagement. I Stedet for gik Ministeren ind paa Bankspektørens Forslag, og derved paatog han sig Ansvaret.

Men i øvrigt kan den højtærede Erhvervsminister ingenlunde skyde sig ind under Bankspektøren, ind under sin „ansvarlige Tillidsmand“, som den højtærede Minister kalder ham, under Paaberaabelse af ikke selv personlig at kende noget til Sagen, for det foreligger nu oplyst, saaledes som det ærede Medlem Hr. Rytter nu ogsaa pegede paa, at den højtærede Minister selv har deltaget i de afgørende Møder, der blev afholdt i Nationalbanken den 15. Januar, Dagen efter at den højtærede Minister havde modtaget Bankspektørens Skrivelse af den 14. Og det var paa disse Møder — det ønsker jeg meget stærkt at understrege —, i hvilke den højtærede Minister personlig deltog, at den endelige Afgørelse om Hjælpeaktion og Formen for denne blev truffet. Det undrer derfor ogsaa mig noget, ligesom det undrede det ærede Medlem Hr. Rytter, at den højtærede Minister ved Sagens første Behandling i det høje Ting udtalte — det staar i Folketingets Forhandlinger Sp. 70 — for det første, at han intet vidste om Forhandlingernes Forløb, før de naaede frem til et bestemt Stadium, og for det andet følgende, som jeg med den højtærede Formands Tilladelse skal citere: „Denne Opgørelse eller disse Skøn over Situationen, som var foretaget af Bankspektøren i Forbindelse med Direktørerne og atter var kontrolleret af Nationalbankens Direktion, fik jeg altsaa Meddelelse om, da man var færdig med Forhandlingerne mellem Bankens Ledelse og Nationalbanken, i alt Fald for saa vidt som man var endes om, at 5 Mill. Kr. skulde tilvejebringes af Andelselskaberne,